

[Prieme.]

forøge Købeevne og Pengerigelighed her i Landet?

Jeg synes ikke, at Ministeren i bebrejdede Ord skulde have vendt sig mod Nationalbankens Diskontoforhøjelse, samtidig med at han selv vil gennemføre forbrugsbegrænsende Foranstaltninger. Jeg tror snarere, at Regeringen, hvis den ønsker en fornuftig økonomisk Udvikling her i Landet, skulde erkende Valutacentralsystemets Uegnhed og Nødvendigheden og Berettigelsen af den af Nationalbanken gennemførte Diskontoforhøjelse, der vel for øvrigt ikke er det sidste Ord i denne Sag.

Formuleringen af § 3, der væsentlig drejer sig om Importgrundlaget, er, saavel hvad Vareudvekslinger som selve Importørernes Rettighed angaar, meget uklar og utilfredsstillende. Tidligere havde Importørerne ifølge Loven en vis Importret i Forhold til deres Import i 1931. Dette Importgrundlag blev allerede noget forflygtiget ved Vedtagelsen af den nugældende Lov, hvor Importen i 1934 i nogen Grad kom til at spille ind, og i Henhold til hvilken man rent administrativt delvis forlod 1931-Grundlaget, f. Eks. for Kaffen, og ogsaa paa andre Omraader har udspekuleret nye-Grundlag. For at give et Begreb om, hvilken Reguladetri der anvendes ved Udregningen af Importtal, skal jeg gengive de Bestemmelser, der skal gælde for Trælastimportørerne:

Tildelingstallet fastsættes for de enkelte Importører saaledes:

1) *Import 1931.* 2) *Valutabevillingsforbruget 1934* plus 10 pCt. for alle Importører og med Tillæg af yderligere 10 pCt. for de Importører, der i 1934 har haft et mindre Importtal end i 1931. 3) *Valutabevillingsforbruget 1935* med Tillæg af 20 pCt. Disse tre Tal lægges sammen og divideres med 3. Det er det hele! Ja, jeg ved ikke, men mig forekommer det i alt Fald, at denne Ordning minder meget om det gamle kendte Trick med at tænke paa et Tal o. s. v.

Men nu har man i § 3 indført nye Forbehold, suppleret i Lovforslagets Bemærkninger, det vil sige: givet Valutacentralen saadan Ret til at gaa uden om de allerede nu meget svagt afstukne Linier, at det nuværende Grundlag faktisk er forladt; det bliver i hvert Fald fra nu af i langt højere Grad end tidligere overladt til Valutakontorets Skøn, hvorledes og til hvem Valutabevillingerne skal gives, et Skøn, der naturligvis i sine Virkninger maa blive vilkaarligt og ganske utilfredsstillende. Det er absolut nødvendigt, at disse Bestemmelser ændres,

bl. a. fordi man slet ikke kan overse de uklare Vendingers Rækkevidde.

Hvad det sidste Stykke i § 3 angaar, maa der protesteres imod den Afgift, der lægges paa Importen. Og ikke mindst meningsløst er det yderligere at besværliggøre Reeksporsten, der allerede i Forvejen møder saa mange Hindringer.

Den ændrede Formulering af § 4 om Bevillingernes Gyldighedstid, § 5 om Nyimportører og § 6 om Tildelingsplanens Udarbejdelse er ikke af synderlig praktisk Betydning. Den i den gældende Lov fastsatte Frist for Bevillingernes Udløb har man nemlig for længst sat sig ud over og forkortet efter Skøn. Nyimportør-Paragraffen vil formentlig blive anvendt paa samme Maade som før — med eller uden Forandring. Og at § 6 ændres, saa Valutacentralen nu faar lovmæssig Ret til at øve den Indflydelse paa Tildelingsplanens Udarbejdelse, som den paa Trods af den gældende Lov for længst har taget fra Erhvervs-Valutaraadet, vil altsaa heller ikke betyde nogen Realitetsændring af de faktiske Forhold. Trods det, man ved den nuværende Lovs Vedtagelse talte saa meget om Erhvervenes Medvirken og Adgang til at følge Administrationen, er det en Kendsgerning, at man gentagne Gange har nægtet Erhvervenes Oplysninger, og at Valutaraadet ikke vilde godkende Tildelingsplanen for sidste Periode i Aar, men at Ministeren ikke tog noget Hensyn hertil.

Jeg maa gøre opmærksom paa, at det er til baade den nuværende og den tidligere Minister, jeg taler blandt andet.

I § 8 om Ankenævnet bestemmes det uforandret, at Klager over Valutacentralens Afgørelser indgives til Valutacentralen, og at Klagerne ligesom tidligere skal videregendes i Løbet af 8 Dage til Valutaankenævnet. Det er ikke nogen Hemmelighed, at Valutacentralens Overholdelse af denne Bestemmelse har ladet meget tilbage at ønske, og der har til Grosserer-Societetets Komité været indgivet forskellige Klager over dette Forhold.

Det er urimeligt, at man, samtidig med at Loven fastsætter strenge Straffe for Importørerne for Overtrædelse af Loven, har tolereret den Overskriden, der har fundet Sted af den fastsatte Frist. Hvis Fristen er for kort, hvad jeg i øvrigt ikke mener, den er, maa den ændres, men man maa først og fremmest forlange, at de, der er sat til at administrere Loven, selv overholder den.

I samme Paragrafs sidste Stykke bestemmes det, at Ministerens Afgørelse er